

ved Finanslovens 2den Behandling, at jeg finder det uretfærdigt at bedømme en Forfatter ud fra enkelte Dele af hans Forfatterskab, man bør tage Hensyn til en Forfatters hele Produktion og navnlig til det væsentlige af en Forfatters Produktion og ikke til det uvæsentlige. I den Henseende vil jeg med Hensyn til Harald Bergstedt nævne overfor det ærede Medlem Hr. Pinstrup, at naar jeg læser denne Forfatter, har jeg den Opfattelse, at det væsentlige ikke er det, som det ærede Medlem anker over; det er det uvæsentlige, men det væsentlige ligger paa et helt andet Punkt. Jeg har tidligere udtalt, at jeg finder, hans Skrivemaade i mange Henseender ikke er at rose; men dette medfører ikke, at der i hele hans Produktion ikke kan være en Kærne, som alligevel fuldt ud er Anerkendelse værd.

Carlsen-Skiødt: Det ærede Medlem Hr. Sundbo er noget vanskelig at blive klog paa. Under Finanslovens første Behandling udtalte han om Fru Thit Jensen-Fenger, at hun var talentløs og ublufærdig, og i Dag understreger han, at det, der skal tages Hensyn til ved Afgørelse af, om en Forfatter kan faa Understøttelse paa Finansloven, er Talentet. Altsaa, ved Finanslovens første Behandling er Fru Thit Jensen-Fenger talentløs, og i Dag anbefaler det ærede Medlem Fruen til Statsunderstøttelse. Jeg vil spørge det ærede Medlem, hvordan han formaar at forene de to Ting. Jeg evner det ikke.

Dernæst siger det ærede Medlem, at det er kun ganske faa, der læser disse Bøger. Det er nu for det første sikkert ikke rigtigt, men hvis det er rigtigt, kunde man fristes til at sige, at saa er det maaske derfor, de skal have Understøttelse. Det ærede Medlem sagde, at jeg havde maattet læse mig gennem mange Uhyrligheder for at komme til det Resultat, jeg er kommet til. Dermed fælder han jo en knusende Dom over disse Bøger. Skal der kun være Tale om Talent, maa man dog i hvert Fald kræve, at dette Talent bliver brugt paa en god Maade. Vi havde for en Menneskealder siden paa Fyn en Mestertyv, som havde et udmærket Talent for baade at bryde ind og bryde ud. Sagde saa Øvrigheden: Han skal have Statsstøtte, for det Talent kan udvikles, han kan blive til noget? Nej, Øvrigheden sagde: Ham sætter vi fast. Staten maa altid kun belønne det Talent, der anvendes i det godes Tjeneste.

Ordføreren (N. Johan Laurson): Det er fra flere Sider ønsket, at det kun skulde være et lille Tal almindelig anerkendte Forfattere, som skulde have Understøttelse fra Staten; dette skulde da ske i Form af en Slags Hædersgave eller livsvarig Understøttelse, og denne skulde være betydelig større end de nuværende Understøttelser. Den Tankegang vil jeg gerne vende mig imod. Det kan, naar man vil anvende den Fremgangsmaade, let ske, at Statens Understøttelse kommer for sent, idet den paagældende har maattet kæmpe en saa haard Kamp, at han, naar Anerkendelsen kommer, i Virkeligheden er ret uskikket til at fortsætte sin Produktion. Jeg kunde nævne en enkelt nu afdød Forfatter, hvis Dygtighed og Betydning er anerkendt, for hvem en mindre Understøttelse paa Finansloven kom paa et saadant Tidspunkt, at jeg er ret sikker paa, at han derved blev bevaret som Forfatter til Gavn for Landet. Det er jo en gammel Sandhed, at man har saa let ved at hædre de afdøde. De opfylder det Bud, som Erik Bøgh siger at man skal opfylde for at vinde Anerkendelse, det 11te Bud: Du maa ikke opponere. De døde er tavse, og derfor faar de altid Anerkendelse. Men det er heldigt for Landet ogsaa at anerkende den unge Begavelse, den unge virkelystne Mand eller Kvinde, som har noget at sige, som ikke hver Mand har at sige.

Det ærede Medlem Hr. Sundbo railede over, at Professor Vilhelm Thomsen fik en livsvarig Hædersgave paa 3 600 Kr., og jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at det jo ikke var noget, der var værd at regne. Men det er dog værd at tage med i Betragtning, at den Mand, hvis høje Fortjenester af Sprogvidenskaben alle anerkender, og som ved sin Sprogforskning utvivlsom har bidraget til, at Danmarks Navn er blevet nævnt med Hæder i Kredse, hvor det maaske ellers ikke vilde have lydt, har virket i en Professorstilling gennem et langt Liv, og denne Hædersgave paa 3 600 Kr. er altsaa et Tillæg til den Pension, som han som Embedsmand nyder. Det er ikke alene Summens Størrelse, det kommer an paa, det er ogsaa den Anerkendelse, der ligger i en saadan særlig Hædersgave.

Sundbo: Ja, det er jo rigtigt, hvad den ærede Ordfører nu sluttede med at sige, men Hæderen var jo ikke blevet mindre, om Hædersgaven havde været saadan, at man virkelig kunde sige, at den var den danske Rigsdag værdig.